

ÖLÜM DÜŞÜNÇESİ

Aziz ve Muhterem Müslümanlar!

Hutbemiz ölüm düşüncesi hakkındadır.

"İnsan bir yolcudur. Bu yolculuk ise âlem-i ervahtan, rahm-i mâderden, sahavetten, gençlikten, ihtiyarlıktan, dünyadan, kabirden, berzahtan, haşirden, sırattan geçer bir uzun sefer-i imtihandır."

Önümüzde çok korkunç ve büyük meseleler vardır. Hayat yolunda dikkatli ve ihtiyatlı yürümek mecburiyetindeyiz.

Bir lokmada, bir kelimedede, bir işaretle, yanlış atılan bir adımda batmak tehlikesi var.

Yolumuzda ölüm var. Ecel gizli olduğundan her vakit gelebilir. Genç, ihtiyar farkı yoktur.

Kabir var, hiç kimse inkâr edemez.

Ölümü öldürüp kabir kapısını kapatamaz. Herkes ister istemez oraya girecek.

Dünyadan ve dünyadaki bütün sevdiklerinden ayrılacak. İyi kötü ne yapmışsa onunla başbaşa kalacak.

Vücudumuz kabir tarafına bir inişten koşar gibi gidiyor. Ömür binasından her gün bir taş düşüyor. Dünyayla bizi bağlayan ümitler, temeller birer birer kopuyor. Dünyadaki dost ve ahbaplardan ayrılmak zamanı gün geçtikçe yaklaşıyor. Her gün dünyadan uzaklaşıp âhirete yaklaşıyoruz.

Rabb-i Rahîm'imiz Kur'ân-ı Kerîm'inde, **"Küllü nefsin zâikatül-mevt"** âyetiyle bizleri ikaz ediyor, gaflet uykusundan uyarıyor. Yâni mealen:

"Nev'-i insanî bir nefistir, dirilmek üzere ölecek ve küre-i arz dahi bir nefistir, bakî bir surete girmek için o da ölecek. Dünya dahi bir nefistir, âhuret suretine girmek için o da ölecek."

Her nefis ölümü tadıp Allah'a dönecek. Ticaret ve memuriyet için mühim vazifelerle bu dâr-ı imtihan olan dünyaya gönderilen insanlar, ticaretlerini yapıp vazifelerini bitirip ve hizmetlerini itmam ettikten sonra yine onları gönderen Hâlık-ı Zülcelâl'ine dönecekler ve Mevlâyı Kerîmlerine kavuşacaklar.

Biz gidiyoruz, aldanmakta fayda yok. Gözümüzü kapamakla, dünyayı hoş görüp âhireti unutmakla, kabri ve ölümü hatıra getirmemekle bizi burada durdurmazlar. Sevkiyat var.

Aziz Mü'minler!

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) Efendimiz hadîs-i şerîfleriyle bizlere rabita-i mevti ders verip şöyle buyuruyorlar:

"Lezzetleri tahrip edip acılaştıran ölümü çok zikrediniz."

"Ölümü çokça hatırlayınız. Çünkü ölümü düşünmek günahları temizler."

"Nasihatçı, vaiz olarak ölüm yeter. Zenginlik olarak kuvvetli îman yeter."

"İhlâsı kazanmanın ve muhafaza etmenin en müessir bir sebebi, râbita-i mevttir. İhlâsı zedeleyen ve riyaya ve dünyaya sevkeden tûl-i emel olduğu gibi, riyadan nefret veren ve ihlâsı kazandıran rabita-i mevttir. Yâni ölümünü düşünüp dünyanın fânî olduğunu mülâhaza edip nefsin desiselerinden kurtulmaktır."

"Evet, ehl-i tarikat ve ehl-i hakikat Kur'ân-ı Hakîm'in '**Küllü nefsin zâikatülmevt'**, '**İneke meyyitün ve innehum meyyitûn'** gibi âyetlerinden aldığı dersle râbita-i mevti (*ölümü düşünmeyi*) sülûklarında esas tutmuşlar. Tûl-i emelin menşei olan tevehhüm-ü ebediyeti o rabita ile izale etmişler."

"Onlar farazî ve hayalî bir surette kendilerini ölmüş tasavvur ve tahayyül edip ve 'Yıkıyor, kabre konuyor' farzedip düşünme düşünme nefsi-i emmâre o tahayyül ve tasavvurdan müteessir olup uzun emellerinden bir derece vazgeçer."

Ölümü düşünmenin faydaları pek çoktur. Dillerde dolaşan güzel bir söz

var: **"Nasihat istersen, ölüm yeter."**

Evet, **"Ölümü düşünen hubb-u dünyadan kurtulur ve âhiretine ciddî çalışır."**

Mektubat'ta izah edildiği gibi,

"Dünya madem fânîdir, hem madem ömür kısadır, hem madem lüzumlu vazifeler çoktur, hem madem hayat-ı ebediyye burada kazanılacaktır, hem madem dünya sahipsiz değil, hem madem şu misafirhâne-i dünyanın gayet Hakîm ve Kerîm bir müdebbiri var, hem madem ne iyilik ve ne fenalık cezasız kalmayacaktır, hem madem **'Lâ yükellifullahu nefsen illâ vüs'ahâ'** sırrınca teklif-i mâlâyütak yoktur, hem madem zararsız yol zararlı yola müreccahtır, hem madem dünyevî dostlar ve rütbelere kabir kapısına kadardır."

"Elbette en bahtiyar odur ki, dünya için âhireti unutmasın, âhiretini dünyaya feda etmesin, hayat-ı ebediyesini hayat-ı dünyeviye için bozmasın, mâlâyânî şeylerle ömrünü telef etmesin, kendini misafir telâkki edip misafirhane sahibinin emirlerine göre hareket etsin, selâmetle kabir kapısını açıp saâdet-i ebediyeye girsin."

Aziz Kardeşlerim!

Bizlere ölümü ve âhireti hatırlatan çok şey vardır. Gelenlerin gitmesi, gençlerin ihtiyarlaşması, saçlarımızın ağarması, ölümün keşif kolları olan türlü hastalıkların insanları sarması, bâzı hesaplara göre her gün yarım milyondan fazla insanın dünyadan âhirete geçmesi bize ölümü hatırlattığı gibi gelenler gidiyor, gidenler gelmiyor!

Etrafımızda hemen her gün vefat hadiseleri, trafik kazaları, zelzele ve harpler yolculuğu hızlandırıyor, ölümü yaklaştırıyor. İnsanların zulmünü, Allah'ın adaletini gözler önüne seriyor.

Bütün bunlar yine de ölümü hatırlamak için bize az geliyor.

Dünyayı hoş görüp, âhireti unutup, kabri ve ölümü hatırlamamak için kafasını gaflete sokanlar oluyor.

Halbuki ölümden kaçmak, Allah'ın yakalamasından kurtulmak mümkün değildir.

Şunu da büyük bir müjde olarak arzedeyim kî:

Ölümün peçesi gerçi karanlık, siyah, çirkin ise de mü'min için asıl siması nurânîdir,

güzeldir, idam değil, firak değil, ebedî hayatın başlamasıdır.

Ölüm, vazife-i hayat külfetinden bir paydostur, bir terhistir, bir tebdil-i mekândır. Öteki âleme gitmiş eski dost ve ahbablarına kavuşmaya vesiledir. Hakikî vatanlarına ve ebedî makam-ı saadetlerine girmeye vasıtaadır.

Ölüm ehl-i îman için âhirete bir doğumdur. Dünya zindanından cennet bostanlarına bir davettir.

Ölümü düşünüp günahlardan sakınarak kulluk vazifesini yapan hakikî mü'minlere ölüm yoktur, ebedî hayat vardır.

Ölüm bir terhistir. İnsanı huzur-u Rahman'a götüren bir uçaktır.

Kabir, cennete açılan bir kapıdır.

Ne mutlu îman edip inandığı gibi yaşayan mü'minlere!..